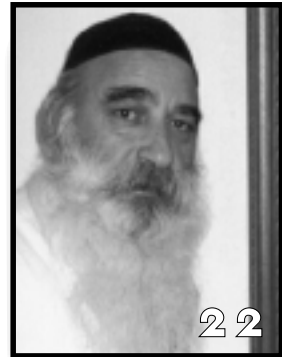

36

55

22

30 | "וקבל היהודים" |

פירסום ראשון של מאמר
כ"ק אדמו"ר מהר"ש בפורים קטן תרל"ה

32 | הנשמה שבכינור |

בכינורו של מירל רזניק, כנר בעל שם בינלאומי,
נמצא באורח קבע דולר שקיבל מהרבי

32

36 | הסכין שנבדקה ב"יחידות" |

תיאור יחידות נדירה אצל כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע
- ממקור ראשון

38 | החסיד שביקש חצי המלכות |

פירסום ראשון מהתוועדות
כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע בפורים תש"ח

42 | עשו לו סתים בפורים |

הדרך לגאולה / עיונים בתורת הגאולה

44 | יומו של תמים ב-770 |

48 | שלימות הארץ |

ראיון נרחב עם תת-אלוף (במיל.)
אפי פיין (איתם)

52 | חידה |

53 | חדשות |

5 | מבצע פורים |

מאגרות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

9 | מרבים בשמחה |

מאוצר המלך

12 | נאמנות למרדכי היהודי |

התוועדות חסידותית עם הרב לוי-יצחק גינזבורג

18 | הרגש הלב |

אגרות-קודש מכ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע,
מתוך כרך ט"ז שראה אור לאחרונה

22 | חושב מחשבות |

סיפור חייהם של ר' אריה וגילה גבריאלוב, הוא
אמן "בזהב כסף ובנחושת ובאבן"; והיא ד"ר
לגמולוגיה העוסקת בריפוי באמצעות אבני החושן

28 | אזני המן אחרי פסח |

סיפורי מבצעים

בית משיח

משרד ראשי

744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409

טלפון: 778-8000 (718)

מזכיר: שלוחה 240

מנהל: שלוחה 244

עורך: שלוחה 224

מנויים: שלוחה 242

מודעות: שלוחה 241

חסידיים... איין משפחה: שלוחה 204

פקס: 778-0800 (718)

דואר אלקטרוני: beis@moshiach.net

ארץ הקודש

ת.ד. 582 כפר חבי"ד 72915

טלפון: 9607-290 (03)

מזכירות: שלוחה 0

מנויים: שלוחה 2

מודעות: שלוחה 3

עריכה וחדשות: שלוחה 4

פקס: 9607-289 (03)

דואר אלקטרוני:

b_moshia@netvision.net.il

FRANCE

17, Rue de Lorraine

75019 Paris

TEL: (331) 4018-1231

FAX: (331) 4035- 5366

מוציא לאור

מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

ועדת חכמים בעריכה

מנחם מענדל הכהן הנדל

שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית

ברוך מרקר

צלם מערכת

דב יצחקי

מבצע פורים

לקראת ימי הפורים, מביאים אנו כמה מאגרות כ"ק

- אד"ש מה"מ אודות מבצע פורים וההכנות לחג המכתבים בשלימותם (כולל ההערות) נדפסו ב'לקוטי-שיחות' חלק טז עמודים 619 ו-629

פּוֹתְחֵיזֵן נְדָבָר מַלְכוּת

כולל אשר כאז כן עתה ותמיד - לא ינום ולא יישן שומר ישראל - המלך מלכו של עולם - ויקיים האמור במגילה "ונות מאויביהם" "כי נפל פחד היהודים עליהם"

וליהודים "אשר בכל מדינות המלך - מלכו של עולם - הקרובים והרחוקים" לעת עתה (כי נכנס בהם רוח שטות ועברו עבירה, ר"ל) תהי' "אורה ושמחה וששון ויקר" - כפשוטו של מקרא וגם - ככל פירושי חכמינו ז"ל בזה,

ויקיים כל אחד ואחת הציווי דמשנכנס אדר (בכל ימי החודש) מרבין בשמחה באמיתיות ובפשטות, ובפרט - בשמחה של מצוה

* * *

ומענין לענין באותו ענין ומצוה אחת לעוד מצות - לזרו עוה"פ על כל המבצעים, מתחיל ממבצע גרות שבת קודש, כיון שפורים דשנה זו ביום הששי ערב ש"ק, מבצע חנוך, מבצע אהבת ישראל (שהם יסוד לכל המבצעים), מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, מבצע בית מלא ספרים,

(ואלה שתוכנם אשר "כשר הדבר לפני המלך" - כל יהודי ויהודי - וטהור הוא וקדוש), מבצע כשרות האכילה ושתי', מבצע טהרת המשפחה - והפעילות בכל אלה - באופן דמרבין, ומתוך - מרבין בשמחה.

בכבוד ובברכה שיהי' - בלשון חז"ל - מיסמך גאולה (דימי הפורים האלה - בסוף זמן הגלות, ד"אכתי עבדי אחשורוש אנן" - בקיום היעוד: תרוממנה קרנות צדיק, ועמך כולם צדיקים) לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו - מיסמך ממש בעגלא דידן, ובברכת פורים שמח ולהמשיך השמחה בכל השנה כולה.

מנחם שניאורסאהן

מזרוזין וחוזרין ומזרוזין

ב"ה, י"א אדר ה'תשל"ז

ברוקלין נ.י.

אל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם

ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

על פי מרוז"ל שמזרוזין את האדם קודם מעשה וחוזרין ומזרוזין אותו בשעת מעשה,

הרי יומא קא גרים - י"א אדר - שכדבר משנה (רישא דראש מס' מגילה) ובלשונה: מגילה נקראת ב"א ב"ב ב"ג ב"ד ב"ט"ו לא פחות ולא יותר,

לזרו עוה"פ נוסף להזירוז דמאז ובפרט מראש החודש - ע"ד מבצע פורים,

להשתדל שכל אחד ואחת יקיים כל מצוות ימי הפורים ועניניהם כהלכתם, השתדלות ע"י דבור - הדבור עמהם בדברים היוצאים מן הלב בכ"ז, וע"י מעשה - במקום ובענין שיש צורך: להמציא בעל קריאה (דהמגילה, וביום - גם דפ' ויבוא עמלק), מנות - מוכנות לקיום מצות משלוח מנות, מטבעות - לקיום מצות מתנות לאביונים,

ומה טוב - לצרף גם קיצור הלכות פורים הצריכות, ועכ"פ - קיצור פרשת ימי הפורים האלה ותקפו של נס,

ועוד - וגז' עיקר - שאין זו "קריאה למפרע", שאין זה רק ספור דברים ופרסומי ניסא שהי' בעבר ובעבר הרחוק, כ"א חלק דתורתנו (גם מלשון הוראה) הנצחיית בכל מקום ובכל זמן ולכל אחד ואחת,

פורים המשולש

... עוד ענין קשור במיוחד עם חג הפורים הנוכחי: כשהג פורים חל ביום ששי הרי בירושלים עיר הקודש נמשך חג הפורים, לגבי כמה וכמה ענינים, ביום הראשון שלאחריו: סעודת פורים, שמחת פורים, משלוח מנות וכו'.

מיד בראשית תקופת הגלות, עם חורבן בית המקדש הראשון, קיבלו בני ישראל על עצמם שלא לשכות את ירושלים, לזכור אותה, ולהעלותה על ראש כל שמחה, כפי שאומר דוד נעים זמירות ישראל, בספר התהלים.

לפיכך היה מן הראוי והנכון וטוב מאד שיהודים בכל מקום יוסיפו ביום ראשון פרשת שמיני ענינים רבים של שמחה: בדברי תורה (שהם הרי משמחי לב), לשמח יהודים מתוך אהבת ישראל, ואם מתאים ונחוץ – על ידי משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים, ובמיוחד על ידי כנסים לחיזוק היהדות מתוך "ירושלים", יראה שלימה (את ה').

במיוחד – כנסים ו"הקהל" של ילדי ישראל, שכל אחד מהם אף העוללים והיונקים, נמנה על "צבאות ה'".

וכל זה מתוך שמחה אמיתית – וכאמור בסיומו של שולחן-ערוך, אורח חיים, הלכות פורים: "טוב לב משתה תמיד",

ועל ידי כל האמור להתאחד עוד יותר עם ירושלים, שאליה אנו מפנים את פנינו מדי יום בכל תפלה: "והתפללו אל ה' דרך העיר אשר בחרת", אותה בחר הקב"ה והנחילה לכל אחד מישראל ולכל ישראל – לנצח, נחלת עולם.

(ממכתב י"א אדר שני ה'תשמ"א.
נדפס ב'לקוטי שיחות' חלק כא, ע' 490)

לך כנוס את כל היהודים

ב"ה, יום שלישי, שהוכפל בו כי טוב,

פ' ואתה תצוה גו' חוקת עולם לדורותם.

שבעה באדר, ה'תשל"ט.

ברוקלין נ.י.

אל כל בני ובנות ישראל בכל מקום ומקום

ה' עליהם יחיו

שלום וברכה:

מעניני ימים אלה וע"פ מאמר והוראת חז"ל אין מזרזים אלא להמזורזין,

באתי בזה עוה"פ אודות הכנות למבצעי פורים וביתר שאת וביתר עז,

וכההוראה שהיתה בימים ההם: לך כנוס את כל היהודים – מנער ועד זקן טף ונשים –

כן תהי' לנו – כינוס ואיחוד כזה, לתפלה וללמוד התורה

ובמיוחד לתשב"ר ובפרסום גדול וגם ע"י "מרדכי" – כל גדולי

עמנו – שבדורנו עצמם

ולקיום המצוות

ובקרוב ממש נזכה כי יבטלו ומלכתחילה כל התכניות הבלתי מתאימות, אשר ישנם כאלה שמתכננים לפגוע, היל"ת, ולגרוע בשלימות תורתנו הקדושה, בשלימות עמנו עם קדוש ובשלימות ארצנו הקדושה,

אשר עליהם נאמר: עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו א-ל

כי כל תכניות אלו הן היפך תורתנו תורת אמת ותורת חיים, היפך דבר השם זו הלכה, אשר היא – חוקת עולם לדורותם.

כניסת ואיחוד כל היהודים

במיוחד לפעולות בענינים שהזמן גרמא ובהם: בהכנות ככל הדרוש, ולאחר זה בימי הפורים בקיום בפועל כדבעי, דכל מצוות פורים, כולל מקרא מגילה ברוב עם ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים,

ובפרט – לאלה הנמצאים בבתי: מושב זקנים, בית רופאים, בית האסורים, שהם זקוקים לעזר מיוחד בכל זה,

אשר משרשי מצוות אלו אחדות כל היהודים, היפך וביטול הטענה שהם עם אחד מפורד ומפורד,

ומצוה גוררת מצוה: קיום כל התורה כולה במשך כל השנה כולה.

ויקויים בכאו"א בתוככי כל אחינו בני ישראל: ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר, כפשוטו של מקרא, וכן כדרשת חז"ל: אורה זו תורה כו' ויקר אלו תפלין,

ולקיים ולקבל כל זה עליהם ועל זרעם.

ומסמך גאולה בהמצב דאכתי עבדי אנן בגלות ובעקבתא דמשיחא לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

אשר אז אזכרה מקדם פלאך – כימי צאתך מארץ מצרים – ויקויים אראנו נפלאות,

מסמך ממש ובלשון הידוע ומפורסם: מיד הן נגאלין.

בכבוד ובברכה

מ. שניאורסאהן

נ.ב.

יום ה' ר"ח ניסן.

מובן שכהנ"ל – הנה עתה בתוקפו עומד בנוגע למבצעי פסח, וה"ו מעניני ימים אלה – שתי שבתות לפני החג וביום זה נאמר: החודש הזה לכם גו' (פסחים ו, א), דהי' צריך להתחיל התורה בזה,

ובפרט יום חמישי ויום ר"ח – שהם ימי כניסה,

ו"לך כנוס את כל היהודים" – לימים שלפני חה"פ ויום א' דחה"פ נאמר.

המערכת

בזמנים של "הסתר אסתיר", כשהמבוכה והתהיה אוכלים כל חלקה טובה, כל מה שנותר הוא לקיים בקבלת עול את הוראות התורה. אותם הוראות שאף אחד לא מוצא קשר ביניהן ובין פתרון המצב, ומקיימים אותם למרות הכל ואף על פי כן.

לעבור את פורים בשלום

ק

יימו וקבלו עליהם היהודים", נאמר במגילה, "קיימו מה שקבלו כבר", מפרשים רבותינו. חג הפורים היה מעין קבלה מחודשת של התורה ע"י כל עם ישראל. מעבר לפירוש הפשוט של הדברים – שבמתן תורה לא הייתה קבלה שלימה משום ש"כפה עליהם הר כגיגית", ואילו בזמן הפורים קיבלו את התורה מרצונם הטוב – ניתן לראות משמעות מיוחדת במילים "קיימו מה שקיבלו כבר":

עם ישראל משום מה חיפש תמיד "דרכים חדשות". כל אידיאולוגיה מדינית או מוסרית חדשה – או עצמחה ממנו או שאומצה על ידו בחום. שימו לב לכל מהפכה בעולם, ותמצאו שם יהודים. אולם חג הפורים מלמד, כי לאחר כל נסיונות הנפל, מגיעים למסקנה שאין טוב מאשר "מה שקיבלנו כבר". אותה תורה ישנה ועתיקה, שדווקא היא שומרת ומצילה כאשר כל הדרכים האחרות הובילו לתהום.

כל הוגי הדעות למיניהם היו באים בטענות על כך שתופסים את התורה בצורה "מאובנת", שלא מוכנים להתחדשות ולקידמה, שעוצרים את הזמן מלכת. מעניין: כל התיאוריות היפות והמתחדשות התפוגגו תוך זמן קצר, ורק התורה נשארה וימי התחדשו כקדם.

מגילת אסתר אינה מבליטה את דמותו של מרדכי כנביא או מנהיג בעל חזון. המאפיין של מרדכי במגילה הוא: לא יכרע ולא ישתחוה. הצמדות להלכה, מול אלה הכורעים ומשתחווים ומכופפים אותה. התנזרות מסעודתו של אותה רשע, לעומת הנהנים ממנה. בזמנים של "הסתר אסתיר", כשהמבוכה והתהיה אוכלים כל חלקה טובה, כל מה שנותר הוא לקיים בקבלת עול את

הוראות התורה. אותם הוראות שאף אחד לא מוצא קשר ביניהן ובין פתרון המצב, ומקיימים אותם למרות הכל ואף על פי כן.

באמת מפליא הדבר, שבמגילה לא מוצאים את מרדכי מעודד את העם או מבטיח שהכל יעבור בשלום. הוא לא מתעסק ב"מצב הרוח הלאומי", ואינו מספק תחזיות עדכניות. הוא יודע דבר אחד: ישנה גזירה – קדימה לבית המדרש, לתפלה לתורה וצדקה. כך קובע התקשייר – של התקשרות לבורא עולם – וכך צריך לעשות. כל השאר קורה אחר כך מאיליו: הוא מובל ברחובות העיר לבוש בגדי מלכות, לתודעה מתחילה לחלחל ההכרה "אם מזרע היהודים מרדכי...", ובסוף גם הגזירה מתבטלת. פשוט כך, בלי לחפש רמזים ובלי קיצורי דרך. רק עם ההוראות הפשוטות והברורות, והכל מסתדר.

ואם ההוראות הם **כן** לצאת ולעודד את העם ולהרים את רוחו – אז עושים גם את זה. בלי להוסיף נופך לעניין ובלי "התאמות מתחייבות" למצב הנוכחי. אומרים את מה שכתוב, ואת **כל** מה שכתוב, והכל מתקבל ומובן. זה הנשק הטוב יותר, מול המיואשים, או אלו החושבים שבאמתחתם פתרונות חדשים – לנו יש את ההוראות. כאשר "בכל מקום אשר דבר המלך מגיע" וגורם בכי ומספד, אנו מגיעים עם ה"דבר מלכות" ומשליטים שמחה וששון ליהודים. לעומת המציעים כיום לרבים שק ואפר, אנו דווקא ממליצים על שמחה בטהרתה וברוב שירה וזמרה (אם כי יש להתיר כאשר השק מיועד לתחפושת פורים כלשהי). לא בגלל שאנחנו מבינים, אלא משום שזו **ההוראה**.

כך לימד אותנו מרדכי. כשאין "גילויים" – נצמדים להוראות. ואז מגיעים לשמחה "עד דלא – ידע". שאפילו ה"לא" בכבודו ובעצמו יודע אשר – ברוך מרדכי היהודי!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לוח שבועי

שבוע דפרשת תצוה - כי תשא

זמני השבת			שקיעה		חצות היום והלילה		סוף זמן קריאת שמע		זריחה		
יציאה	כניסה		ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	
6:20	5:05	ירושלים	5:56	5:44	12:07	11:51	9:11	8:54	6:17	5:58	יום שישי, י"ד אדר
6:22	5:23	תל אביב	5:57	5:45	12:06	11:51	9:10	8:54	6:15	5:57	שבת קודש, ט"ו אדר
6:21	5:15	חיפה	5:59	5:45	12:06	11:50	9:10	8:53	6:14	5:55	יום ראשון, ט"ז אדר
6:47	5:45	ניו יורק	6:00	5:46	12:06	11:50	9:09	8:52	6:12	5:54	יום שני, י"ז אדר
7:24	6:15	פריז	6:01	5:47	12:06	11:50	9:08	8:51	6:11	5:53	יום שלישי, י"ח אדר
6:46	5:39	לונדון	6:02	5:48	12:05	11:50	9:07	8:51	6:09	5:52	יום רביעי, י"ט אדר
8:09	7:04	סידני	6:03	5:48	12:05	11:49	9:06	8:50	6:07	5:50	יום חמישי, כ' אדר

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים ליום	פרק אחד ליום	ספר המצוות
שישי י"ד אדר	הלי שופר, סוכה, לולב, בפרקים אלו. ג-ה.	הלי תשובה... פרק ט.	מ"ע קסח.
שבת ט"ו אדר	פרק ו-ח.	פרק י.	מ"ע קס"ט.
ראשון ט"ז אדר	הלי שקלים... בפרקים אלו. א-ג.	מה אהבתי וגוי. ספר אהבה והוא ספר שני... הלי ק"ש... בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע קעא.
שני י"ז אדר	פרק ד. הלי קדוש החודש... בפרקים אלו. א-ב.	פרק ב.	מ"ע קעא, קנג.
שלישי י"ח אדר	פרק ג-ה.	פרק ג.	מ"ע קנג.
רביעי י"ט אדר	פרק ו-ח.	פרק ד.	מ"ע קנג.
חמישי כ' אדר	פרק ט-יא.	הלי תפלה וברכת כהנים... בפרקים אלו... פרק א.	מ"ע קנג.
שישי כ"א אדר	פרק יב-יד.	פרק ב.	מ"ע קנג.

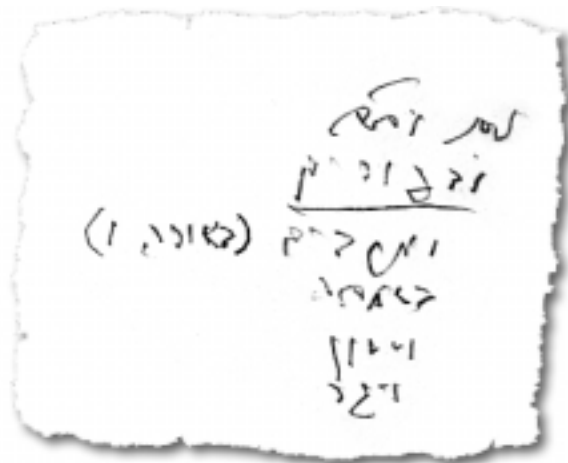

מאוצר המליך

פ ר ס ו ם ר א ש ו ן

ומרבים (באורה ו) בשמחה וששון ויקר

לקראת ימי הפורים, מביאים אנו מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

נת' ות"ח
ובפורים
ומרבים (באורה ו)
בשמחה
וששון
ויקר

הפרשה החסידיית

סתורתם של רבותינו נשיאינו על פרשת השבוע

ליקט וערך: אי"ש מבית לוי

כ"ק אדמו"ר הזקן

ששה חדשים בבשמים (מגילת אסתר ב, יב)

כמו שהריה נקלט ונכנס לתוך גופו ומענג בדשן נפשו, הגם שהוא דבר שאין בו ממש ואין נראה ונגלה לעין, רק נקלט הריה לתוך גופו. כך ענין השמחה בה' הוא מעלמא דאתכסייא, רק שמשמחת את הלב ומלהיטו להתלהט ולהתלהב באור ה' מכל אבקת רוכל - הם כל מיני התלהבות אשר בכל נפש מישראל כל חד לפום שיעורא דיליה.

(תורה אור' מגילת אסתר צד, א)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

ולקחת את שתי אבני השוהם (כח, ט)

אבני השוהם שהיו על כתפות האפוד, הם אבנים מזוככות בעצם תולדתם, ולעומת זאת י"ב אבני החושן מזוככים על ידי מלאכת אדם, או שמתבררים בגידולם בארץ או בים. והענין הוא, שאבני השוהם רומזים על ההמשכה מלמעלה למטה, ואבני החושן על העבודה מלמטה למעלה.

(על פי 'תורת חיים' פרשתנו תקי, א)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

ועשית להם אבנטים (כח, מ)

האבנט פעולתו לחבר הלבושים אל הגוף שלא יהיה חלל ביניהם. והענין הוא, שהלבושים הם בחינת מקיפים, ושיהיו מתחברים עם הפנימיים הוא על ידי המשכת מקיף עליון יותר, שלהיותו עליון יותר יכול להכריח את המקיף שתחתיו להתחבר אל הפנימי.

(אור התורה' פרשתנו כרך ח ע' ג'פג)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

פתוחי חותם (כח, כא)

התורה נמשלה לחותם: כמו החותם, שכאשר הוא תקוק על האבן טוב, הנה מחמת רוב בהירות האבן אין יכולים לקרוא את האותיות, ורק כשיחתום בהותם על השעוה, אזי הנה מחמת גסות השעוה ניכרים האותיות היטב. אך על כל פנים הנה האותיות שעל השעוה הם אותם האותיות ממש שעל האבן טוב. וכך יובן בנמשל למעלה, שהתורה הגם שירדה למטה ונתלבשה בדברים גשמיים, הנה עם כל זה, התורה שלמטה היא היא ממש כבשרשה הגבה

למעלה, רק שנתלבשה בדברים גשמיים.

(על פי 'ספר המאמרים תרכ"ז ע' קסג)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

לכאורה אינו מובן, הלא יום הכיפורים הוא יום מחילה וסליחה והוא על ידי התשובה שמתמלאים הפגמים במצות, ומפני מה הוא רק כפורים? אך הענין הוא, דהנה בד' חלוקי כפרה הרי עבר על כריתות ומיתות בית דין תשובה ויום הכיפורים תולים ויסורים ממרקין, ותילול השם מיתה ממרקת. ובפורים נמחל להם על החטא דחילול השם, שהרי החטא היה שנהנו מסעודת אחשורוש שזהו חילול השם בפרהסיא, ונמחל להם בפורים, הרי מובן דפורים למעלה מיום הכיפורים. והיינו משום דיום הכיפורים שהוא העבודה במסירת נפש, הרי זה רק מסירת נפש בכח, אבל בפורים היה מסירת נפש בפועל ממש שהיו מוכנים להרוג ולאבד, ועמדו כל השנה במסירת נפש בפועל ממש, ומסירת נפש בפועל מגיע בבחינת עצמות אין סוף.

(ספר המאמרים עטר"ת ע' כט)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

הטעם שכתוב במגילה יהודיים עם ב' יודי"ן, הוא כיון שזהו כנגד עשר כחות נפש האלקית ועשר כחות נפש הטבעית. יהודי, אפילו מצד נפשו הטבעית, הוא כלי לאלקות ומאמין באלקות, וביכולתו לקיים את המצוות עד מסירת נפש. וכל זה מצד הנפש הטבעית, וישנה גם העבודה שמצד הנפש האלקית - ואלו הם שני היודי"ן. המן הרשע רצה לאבד את היהודיים, את שני היודי"ן, כיון שהוא ידע, שעם שמד לבד הוא לא יעשה כלום.

(ספר השיחות ה'תש"ג ע' 45)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

אחד מהטעמים שהציווי על מזבח הקטורת נאמר בסיום פ' תצוה (ולא עם הכלים האחרים בפ' תרומה) - הוא כיון שזוהי עבודה שונה ונעלית שאינה מענין העבודה של שאר כלי המקדש, כולל מזבח החיצון; ולכן נאמר בנפרד משאר כלי המקדש, בפרשה נפרדת, ושם גופא בסיומה, בסיום פ' תצוה לאחר ובסיום הציוויים בפ' תצוה (בנוגע להעלאת נרות המנורה וכו'), וסדר בתורה גם הוא תורה, שכן במזבח הקטורת מתבטאת סיום ושלמות העבודה - קטורת מלשון התקשרות, "בחד קטירא אתקטרנא" - ההתקשרות דעצם הנשמה עם הקב"ה.

(ספר השיחות ה'תשנ"א ע' 360)

נאמנות מוחלטת ומודגשת ל"מרדכי היהודי"!

משתה אסתר • הניסיון הוכיח: המשתתפים בהתוועדות עמדו בניסיון! • כש"חוניע" אומר לחיים • הגזירה, לשון השיכור וריאת הבהמה • הדבר הראשון בשולחן-ערוך: לא ליבוש מהמלעגים! • "המניות" במסווה של "הומאניות" • הנהגה רגילה והנהגה של פורים • "דלא ידע בין": לא להיות באמצע, פוסח על שני הסעיפים • להסיר את ה"תחפושת" מ"המן" ולהתמסר באופן מוחלט ל"מרדכי היהודי" ול"שליחות היחידה"!

חסידותית, שבה אומרים "לחיים", היא הדרך לבטל את כל ההמנים והעמלקים למיניהם, ולהביא למצב ש"ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר".

ב מאמר מוסגר יש לציין כאן לסיפורו של הרב שמריהו ששונקין ע"ה, רבה של העיר באטום, שכאשר הוא מתאר – בספרו 'זכרונותי' – כיצד היו החסידים נפגשים במסירות-נפש ממש בביתו של אחד מהם לתפילות, לשיעורי תורה, לאסיפות חשאיות, וגם ובמיוחד להתוועדות חסידותיות, הריהו מוסיף:

היו רבים שהעירו לנו, החסידים, על המסירות נפש הלזו, שהיא פשוט "הפקרות מוחלטת" וסיכון עצום של החיים ללא הצדקה. הללו הוסיפו והטעימו: מילא כאשר אתם מתכנסים בלית ברירה במסירות-נפש לתפילה או ללימוד תורה, מסתכנים בגלל שמירת שבת ובפרט עבור חינוך הילדים, לפחות יש סיבה וטעם על מה ולמה מוכנים להסתכן כל כך; הסיכון הוא "כדאי" ומביא תועלת רבה ברוחניות. אבל מה טעם

שוב. ומה היא שואלת ומבקשת שוב? – לבוא גם מחר אל המשתה!

ידוע ידעה אסתר, אומר ר' מענדל בדרך צחות, שהדרך היחידה לבטל את גזרת המן ולהביא את הישועה והגאולה לכלל ישראל, היא דרך "משתה היין", כי רק התוועדות

לחיים, לחיים, א פריילעכן פורים!

כטוב לבו של המשפיע הרה"ח וכו' ר' מענדל פוטרפס ביין, ובפרט בקשר לפורים, היה נוהג לומר ולהדגיש:

חג הפורים מלמד אותנו עד כמה חשוב לומר (וגם לשתות) מפעם לפעם "לחיים" בהתוועדות חסידותיות.

ראו נא ראו מה קורה בסיפור המגילה. אסתר מוסרת את נפשה בפועל ממש, שהרי "כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך אשר לא ייקרא, אחת דתו". ברגע האחרון קורה נס, אחשוורוש מושיט לה את שרביט הזהב ושואל: "מה שאלתך אסתר המלכה ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעשי". הגיעה לידיה אז הזדמנות פז, שמי יודע אם ומתי תהיה עוד פעם הזדמנות כזו, לבטל את גזרת המן ולהביא את הישועה והגאולה לכלל ישראל. ומה היא שואלת ומבקשת אז, אחרי כל כך הרבה מסירות נפש? – לבוא אל המשתה, "נעמען אַ כאפּ משקה"...

וכאשר כבר באו אל המשתה, ושוב שואל אותה המלך מה שאלתה ובקשתה עד חצי המלכות, שוב נקריית לפניך הזדמנות פז לבקש את מה שצריך מן המלך, הזדמנות שמי יודע מתי תחזור

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

יהודי להיות שייך וקשור ל"מרדכי" ולשלול בתכלית את "המן" (ואמנם ישנו פירוש חסידותי מפורסם נוסף, שזו אכן ההדגשה כאן, שגם במצב של "לא ידע" – גם אז "המן" הוא "ארור" ומרדכי הוא "ברוך", וכדלקמן, אבל הפירוש שרי מענדל דיבר עליו היה שונה).

ההדגשה היא, אומר ר' מענדל, שיהודי צריך בפורים להגיע למצב נפשי של "לא ידע בין" – הוא לא יודע ולא רוצה לדעת על שום "משהו" שנמצא "באמצע" ("בין") "בין ארור המן לברוך מרדכי";

"משהו" כזה שאמנם הוא מרגיש עצמו

התחייך הרב, וענה לו אף הוא בנימה פורמית: אין לך מה לדאוג, ואין לי מה לכעוס, שכן אצלך לא שייך כלל זה.

והוסיף וביאר: מעודי תמהתי על נכונותו של כלל זה, שהרי יש לנו כל-כך הרבה "שאלות" בקשר לכשרותה או טרפותה של בהמה בקשר למצב הריאות שלה. ואם אכן אמת ש"וואַס ביי דעם ניכטערן אויפן לונג, איז ביים שיכור אויפן צונג", מדוע יש לנו שאלות וספיקות? – נשקה נא את הבהמה "משקה" לפני השחיטה (והרי כך הדין והמנהג: "משקין את הבהמה לפני השחיטה") ומיד יופיע אצלה על הלשון כל מה שיש לה על הריאה, ונוכל לדעת מיד אם היא כשרה או טרפה?

אלא מכאן רואים אנו שכלל זה אינו אלא באדם אבל כלל וכלל לא בבהמה. ולכן אל לך לדאוג בקשר למה שאמרת או לא אמרת, שכן בבהמה אין כלל זה תקף, אלא שבכלל, בהמה מוטב לה שלא תרבה "לקחת משקה"...

– ובדרך-אפשר אולי יש לומר שגם זו הסיבה לגזירה ולאיסור של הרבי שליט"א אודות "לקיחת משקה" מעל המותר לבהמות שכמותנו (ואם צריך לבקש את סליחתו של מישהו על ביטוי זה, הנני מבקש בזאת מראש את סליחתו, והנני מצטער מאד על כי בהמות אנו) עד שהרבי התבטא שעניין זה, קיום ה"גזירה" ואי לקיחת משקה מעל המותר, נוגע להתקשרות ואחיזה ב"קליאמקה".

אז, כטוב לב המלך בין, היה ר' מענדל אומר וחוזר ואומר: מה אתם חושבים, מה הפירוש "חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי"? – וכי התורה דורשת מאתנו להגיע למצב בו לא נוכל לדעת ולהכיר בהבדל בין ארור המן לבין, להבדיל, ברוך מרדכי? וכי ייתכן שאומרים לנו "לקחת משקה" ולהגיע למצב כה שפל שלא מבחינים בין אמת לבין שקר, בין טוב לבין רע, בין אסור לבין מותר? וכי כך אומרת לנו התורה לחגוג את השמחה הגדולה ולהודות לה' על נסי ההצלה והישועה המופלאים של חג הפורים? ההתהולל ולהשתולל עד שלא נדע להבחין בין המן לבין מרדכי? אתמהא!

אלא, היה ר' מענדל אומר, כך הוא פירושם של דברים:

אין הכוונה לומר כי צריך להגיע ח"ו למצב בו לא מבחינים בין טוב לרע ובין צדיק לרשע. ההיפך הוא הנכון. העובדה ש"המן" הוא "ארור" ומרדכי הוא "ברוך" היא כל-כך מוחלטת וחד-משמעית, עד שבשום מקום ובשום מצב לא ייתכן שיהיה ליהודי אפילו נדנדוד של ערעור על-כך. תמיד-תמיד צריך

במסירות-נפש כה גדולה עבור אותם התאספויות להתוועדויות בצוותא? האם בשעות כה קשות לא ניתן לוותר לזמן מה על ההתוועדויות עד יעבור זעם? (ובפרט בסגנון ההתוועדויות של אותם ימים – לפני הגזירה שלא לשתות "לחיים" יתר על המידה – כאשר כמעט לא דיברו, אלא רק ניגנו ושרו הרבה, שתו הרבה "לחיים", ומידי פעם שפך מישהו את לבו ללא הגבלות).

ומסיים הרב ששונקין:

אבל המציאות הוכיחה, שמתוך אלו שהשתתפו בהתוועדויות, כמעט כולם החזיקו מעמד, ועברו את כל הנסיונות שם כשהם נשארים כולם בכל התוקף של היהדות והחסידות. ואילו אלו שלא השתתפו בהתוועדויות, כמעט כולם לא החזיקו מעמד, ולא עמדו בנסיונות הקשים שהיו שם...

כיום ב"ה אין לנו נסיונות מאותו סוג שהיה אז, אבל מזה אפשר ללמוד גם על עמידה בנסיונות בכלל, גם ובמיוחד מסוג הנסיונות שיש לנו עכשיו.

ומכיון שאומרים קצת "לחיים", ונמצאים באופן ד"עד דלא ידע", הרי "משתחררים" קצת מלבושי השקר האופפים אותנו בימים כתיקונם, מפסיקים לחשוב כל כך במושגי ה"חיצוניות" של העולם הזה התחתון, מה יגידו ואיך הדברים יתקבלו אצל הזולת, ומנסים לומר קצת יותר את מה שחושבים באמת.

וכפי שהרבי שליט"א מלך המשיח סיפר כמה פעמים אודות "חוניע", החסיד המפורסם ר' אלחנן-דוד מרוזוב הי"ד, שהיה נוהג "לקחת משקה" ולדבר את מה שהיה צריך לומר. כאשר באו אליו אחר-כך בטענות מדוע אמר כך וכך – ומוכן שהדברים שהיו לו לומר לא תמיד התאימו לכלל כללי הנימוס והאתיקה... – היה יכול להצטדק ולומר שזהו בגלל ה"משקה"...

אלא שמאידך ישנה גם אימרה יהודית מפורסמת על שוחט מסויים שבפורים "לקח משקה" קצת מעל המותר, ובשכרותו הלך ודיבר דברים לא ראויים נגד הרב המקומי. משחלף חג הפורים ונודע לו כיצד התנהג, מיהר אל הרב לבקש את סליחתו. השוחט הצטדק שהיה במצב של "עד דלא ידע" ולא ידע כלל מה אמר ומה עשה, אך מכיון שה"עולם" אומרים ש"וואַס ביי דעם ניכטערן אויפן לונג, איז ביים שיכור אויפן צונג [=מה שאצל הפיכח על הריאה, אצל השיכור הוא על הלשון]" – כלומר, שדיבורי השיכרות נובעים ממה שבאמת הוא חושב – לכן הוא בא עתה לבקש את סליחת הרב.

וכפי הביטוי הידוע
בשיחות הקודש שה"פוסק
האחרון" שלו הוא "די
נעקסט דאָר" (מה יאמר
השכן מ"הדלת הסמוכה").
הוא לא אוהב ולא רוצה
להסתכסך עם אנשים
ולעשות דברים שלא
ימצאו חן בעיניהם –
רצון וחפץ שכשלעצמם
הם לגיטימיים בהחלט,
ואף נכונים וראויים על
פי התורה, אשר דרכיה
דרכי נועם וכל נתיבותיה
שלום – ולכן הוא נמנע
מלנהוג ולעשות ולדבר
ולהכריז את מה שהוא
חושב שאכן צריך ומוכרח

שייך למרדכי ושולל את המן, אבל הוא לא רוצה "להיות מזוהה עם צד מסויים", גם אם מדובר על ה"צד" של "מרדכי". הוא אמנם מזדהה עם "מרדכי" ובוודאי שאיננו מסכים עם "המן", אבל הוא לא רוצה להבליט את הדברים כל כך, ולהראות "קיצוני" כל כך. הוא מעדיף "לחיות בשלום עם כולם" ולנהוג בדרך שלא תרגיז אף אחד...

וכפי הביטוי הידוע בשיחות הקודש שה"פוסק האחרון" שלו הוא "די נעקסט דאָר" (מה יאמר השכן מ"הדלת הסמוכה"). הוא לא אוהב ולא רוצה להסתכסך עם אנשים ולעשות דברים שלא ימצאו חן

בעיניהם – רצון וחפץ שכשלעצמם הם לגיטימיים בהחלט, ואף נכונים וראויים על פי התורה, אשר דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום – ולכן הוא נמנע מלנהוג ולעשות ולדבר ולהכריז את מה שהוא חושב שאכן צריך ומוכרח.

מלמד אותנו פורים שחייב אינש לבסומי עד "דלא ידע ב"ן" – שלא יידע ולא ירצה לדעת על שום "משהו" שנמצא "באמצע" ("בין") "בין ארור המן לברוך מרדכי". הוא שייך בכל מהותו וגם בכל התגלותו והתפשטותו באופן הנחרץ והמוחלט ביותר – אך ורק ל"מרדכי היהודי".

הדבר המסמל את הניצחון
על "המן" וכל בניו ובני
בניו אינה ההנהגה של
הרגילה, ההנהגה של
"ידע", הנהגה מסודרת
ומיושבת כפי הוראות
התורה בשלימותן. זה
עדיין לא אומר שניצחנו
כליל את המן. מחר הוא
עלול ללבוש לבוש
מלכות אשר לבש בו
המלך וסוס אשר רכב
עליו המלך, כך שאתה
עלול בהחלט לטעות
ולחשוב שהוא מדבר בשם
"המלך אחשוורוש", מלכו
של עולם שאחריה
וראשית שלו

ודרכו של "מרדכי היהודי" היא "לא יכרע ולא ישתחוה" – הוא אינו מתפעל ואינו מתרשם משום עבודה-זרה, משום "עבודה שזרה לו" ולתפקידו ושליחותו עתה. כאשר הוא שומע על הגזירה ש"יכל עבדי המלך אשר בשער המלך כורעים ומשתחווים להמן, כי כן ציוה לו המלך" – הוא לא הולך להתחבא באיזו פינה, על-מנת שלא לעורר את זעמו של המן ושלא לעורר שאלות אצל עבדי המלך. הוא הולך ויושב לו **דווקא** בשער המלך, ושם הוא מדגיש את העובדה שהוא "לא יכרע ולא ישתחוה", ויותר מזה: "לא קם ולא זע". הוא יודע כי רק זו הדרך לנצח את המן ואת כל

ההמנים התורנים למיניהם. הדגשת חולשה, ויתורים, התקפלות וניסיון למצוא-חן בעיני כולם – רק יגבירו את חוצפתו של המן לדרוש עוד ועוד, שיכרעו וישתחוו לו ולדרכו האידיאולוגית.

א ותה תורה, תורת אמת ותורת חיים, אשר דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, יש בה סדר, וכפי שמלמד אותנו הרבי מלך המשיח שליט"א, לא פעם ולא פעמיים, שסדר בתורה גם הוא תורה.

והסדר בתורה הוא שמיד בתחילת השולחן-ערוך, ממש לפני הכל, בחלק הראשון, "אורח חיים", בסימן הראשון ובסעיף הראשון, אומרת לנו התורה את ההתחלה של הכל: "שלא ייבוש מפני בני אדם המלעיגים עליו!"

לכאורה צריכים לפני הכל לומר שישנו בורא לעולם, שצריך ליכור תמיד שהנה ה' ניצב עליו ובוחן כליות ולב אם עובדו כראוי, וכפי שאכן נאמר מיד לאחר מכן. ובכל זאת, עוד לפני כן, כדבר ראשון, אומרת לנו התורה שצריך להיות "עז כנמר", "שלא ייבוש מפני בני אדם המלעיגים עליו!"

וכך כותב כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע ביספר המאמרים תרנ"ט עמוד נב:

...וזה מונע ומבלבל מאד שגורם לו שפלות ונמיכת רוח ביותר (ער ווערט באיי זיך אראפ גיפאלין זייער). עד שמי שאינו בתוקף כל כך בעבודה מתבייש מהם ומצניע את עצמו בקיום התורה ומצוות ועבודה שלא יכירו בו... ועל ידי זה נחלש אצלו עבודתו. כי אמיתית העבודה היא דווקא כאשר היא בהתגלות הלב, דאו דווקא פועל העבודה בסור מרע ועשה טוב כו', כידוע ומבואר במקום אחר. וגם שצריך להיות סור מרע ועשה טוב תמיד בכל דרכיו, לא במצוות עשה ולא תעשה ממש, אלא שבכל דרכיו ופרטי תהלוכותיו במחשבה דיבור ומעשה צריך להיות סור מרע ועשה טוב. וכשמתייש ושומר את עצמו מזולתו, לא ימלט שלא יכשל בזה כו'. ולזאת צריך להיות בעבודה ויגבה לבו בדרכי הוי", ויתגבר כארי נגד כל המונעים ומעכבים אותו, שלא ייבוש מפני המלעיגים עליו. שזה יסוד ועיקר גדול בעבודה שלא יתבייש משום אדם ויעשה באתגליא דווקא. ובאמת כשיתגבר בעבודה ובקיום התורה ומצוות כדבעי, על ידי זה יאיר בו אור הוי" ויסיר כל המונעים ומעכבים שלא יהי' לו שום מניעה כלל כו' (שהאור הנמשך על ידי תורה ומצוות זהו ענין שיתוף מדת הרחמים כו' כמו שיתבאר) אבל הוא נסיון גדול וכבד מאד לעמוד כנגד על ידי תוקף כוחות עצמיות הנפש. וצריך להתגבר בזה גופא,

שיידע נאמנה שזה לו רק בדרך נסיון, והיינו שהדבר עצמו אינו כלום, רק שזהו בשבילו בכדי להיות לו לנסיון... רק שצריך להתגבר לעמוד בנסיון ולא לחוש לכל המניעות, ועל ידי זה יפלו ממילא כו'. וכמו כן המניעות בגשמיות הם רק מצד ההעלמות והסתרים, אבל כשמתגבר על המונע, על ידי זה מסיר כל ההעלמות והסתרים ולא יהי' לו באמת שום מונע ומעכב כלל כו'. וזה כל תכלית הכוונה מהנסיונות, בכדי להתגבר ולעמוד נגד כל המונעים, ועל ידי זה דווקא נמשך יתרון אור כו'. וכמו שכתוב צחוק עשה לי אלקים, שעיקר הצחוק והתענוג עליון נמשך על ידי שם אלקים דווקא, דמשם אלקים, שהוא בחינת מדת הדין והצמצום, נמשך בחינת ההעלם והסתור, ועל ידי זה דווקא נעשה הצחוק והתענוג, כשעומד נגד המניעות ועיכובים ומסיר אותם כו', דכך אתכפיא סטרא אחרא על ידי זה אסתלק יקרא דקודשא בריך הוא בכולהו עלמין כו', וזהו ענין שיתרון האור נמשך מתוך החושך דווקא כו'. ובאמת יש תענוג גדול למעלה מהעבודה דומן הגלות, מה שעומדים נגד המניעות ועיכובים ואינו חושש כלל מהמלעיגים עליו כו', הרבה יותר מהתענוג שהי' מהעבודה דומן בית המקדש כו'. והארה מתענוג העליון הוזה מאיר לו בנפשו גם עכשיו, שניתן לו כח ועזו בעבודה במוח ולב ובקיום התורה ומצוות בבחינת חיות פנימי ועצמי כו'.

וגם אם מדובר על "המן" בדקות דקות, בתוך מסגרת התורה והמצוות ובתוך מסגרת החסידות, וחסידות חב"ד, ודור השביעי וכו' וכו' – גם עם "ההמן" הקטן הזה שבתוכי ובקרבי פנימה יש לנהוג כמו עם כל "המן" גדול. לא לוותר ולא להתפשר על אף נקודה עקרונית!

ואת זה גופא לעשות דווקא בדרכי נועם ובדרכי שלום, מתוך אהבת ישראל ואחדות ישראל אמיתית גם למי שאין אני מסכים עמו כלל וכלל.

מ דוע אמנס מחייבת אותנו התורה "לבסומי" בפורים ולהגיע למצב של "עד דלא ידע"? והרי לכאורה כל המצב הזה של שכרות, מצב שבו האדם במידה מסויימת אינו אחראי למעשיו, הוא מצב שאינו רצוי על פי התורה!

השאלה מתחדדת לאור הידוע שעל-פי תורה חייב יהודי להיות מחושב ושקול בכל פעולה שהוא כן עושה או לא עושה. לעמוד על המשמר ללא הרף, להתבונן ולשים לב שכל מעשיו יהיו בהתאם למה שרוצה ממנו הקב"ה, שכל חייו לא יהיו אלא שרשרת אחת של שליחות מתמשכת, שכל רגע יהיה מלא בתוכן אמיתי וינוצל במילואו למלא את

הניצחון על המן בשטח, העובדה שתלו אותו ואת בניו על העץ, עדיין אינה אומרת ש"המן" סיים את תפקידו וירד מן הבימה. הוא עלול עדיין להופיע בתחפושת חדשה, מוצלחת יותר מקודמתה, ומי יודע אם לעת כזאת אולי יצליח ח"ו במשימתו, להסיט את היהודי מתפקידו ושליחותו במילוי הכוונה האלוקית.

ולכן הדבר המסמל את הניצחון על "המן" וכל בניו ובני בניו אינה ההנהגה הרגילה, ההנהגה של "ידע", הנהגה מסודרת ומיושבת כפי הוראות התורה בשלימותן. זה עדיין לא אומר שניצחנו כליל את המן. מחר הוא עלול

"המן" מסוגל אפילו
לטפס על "עץ גבוה
חמישים אמה", לדבר על
"שער הנו"ן", על
ה"עצם" המתגלה בשנת
החמישים - ולצוות על
כולם לכרוע ולהשתחוות
ל"עבודה שזרה לו",
עבודה נעלית ביותר,
ממש (כמעט) "עצם"
שאינן למעלה הימנו, אבל
היא "זרה" לתפקידנו
ושליחותנו המיוחדים
ברגע ושעה זו, להסיח
את הדעת ח"ו מ"העבודה
היחידה שנותרה - לקבל
פני משיח צדקנו בפועל
ממש!"

להופיע בצורה מתוחכמת יותר, עם רעיונות חדשים וטענות חדשות, ואף ללוש לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך, כך שאתה עלול בהחלט לטעות, לשים אור לחושך וחושך לאור, ולחשוב שהפעם הוא מדבר בשם "המלך אחשוורוש", מלכו של עולם שאחרית וראשית שלו. לפעמים הוא אף עלול להיות מחופש בצורה כה מוצלחת - עד שתהיה בטוח כי "מרדכי היהודי" הוא המדבר מגורנו...

הדרך היחידה לשלול כליל את "המן" וכל עשרת בניו, "עשר כתרין דמסאבותא", וכל בני בניו, ואפילו תהיה להם "תחפושת" כה

היהודי, להסיח את דעתו ולהסיט אותו מן השליחות והמטרה שהוטלו עליו, לעשות לו יתברך דירה בתחתונים, ובמיוחד מן השליחות החיונית במיוחד ברגע זה - "לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש".

וכפי הסיפור הידוע על אחד מגדולי ישראל שבקטנתו השתובב והשתולל מעט, כדרכם של ילדים. כשכעס עליו אביו וניתן לו על הראש, הגיב הילד: אבא, מה אתה רוצה, יש לי הרי יצר-הרע ולכן עשיתי מה שעשיתי! אמר לו אביו: אדרבה, עליך ללמוד מהיצר-הרע שלך. ראה באיזו מסירות הוא עושה את המשימה שהוטלה עליו ללא הרף וללא לאות! השיב הילד: אבא, מה אתה משווה? הרי היצר-הרע אין לו יצר-הרע המפריע לו למלא את שליחותו, ואילו לי יש הרי יצר-הרע המפריע לי...

בחיי היום יום על היהודי לעמוד על המשמר, לשים לב ולהילחם בכל כוחו נגד אותו "המן" המנסה להסיטו מן הדרך - כל פעם בטענה ותואנה אחרת, מכל הסוגים ומכל המינים - ולנצל את כל הזמן ואת כל הכוחות כדי למלא את השליחות האלוקית שהוטלה עליו, לעשות מהעולם כולו דירה לו יתברך, ו"להביא לימות המשיח" בפועל ממש. בהתמודדותו ללא הרף עם אותו "המן", אמור היהודי, וניתנו לו כוחות נפלאים לשם כך, ללכת קדימה ללא הרף, לעמוד במילוי המשימה, לא להקשיב לכל הנסיונות להסיח את דעתו ממטרתו ושליחותו, ולמלא את המוטל עליו בשלימות.

אבל גם אם הוא מצליח לעמוד כל הזמן במשימה ובשליחות, הרי כל זה אינו אלא בהתנהגותו, במעשה דיבור ומחשבה, ואם הוא מצליח יותר, אזי גם בשכל וברגש, ב"כוחות הגלויים". אבל בנוגע ל"עצם" שלו, היכן נמצא באמת ה"אני" שלו, בזה קשה לדעת מי באמת ניצח "סופית". גם אם הוא לומד תורה ללא הפסקה, מתפלל כראוי, מקיים מצוות בהידור, ואף מתבונן בגדולת ה' ומגיע לידי אהבת ה' ויראתו, עדיין אין זו ערובה מוחלטת לעובדה שהוא באמת ניצח כליל את "המן".

שכן אף כי בפועל ובגלוי נוהג הוא כראוי, ואף בכוחותיו הגלויים "מונח" הוא באלקות, אבל אין זה אומר עדיין היכן נמצא ה"עצם" שלו. עדיין עלול להיות שעמוק עמוק בתוכו, בנקודה הפנימית, במה שהוא באמת "מונח" ורוצה, דווקא שם אולי עדיין אין הוא שייך לגמרי ל"מרדכי היהודי" אשר "לא יכרע ולא ישתחוה" לשום "עבודה-זרה" ולשום "עבודה שזרה לו", שאינה שליחותו ותפקידו ברגע זה.

הכוונה האלוקית. שכן "ימים יוצרו", ניתנו לאדם מספר מדויק של ימים ושנים, שלכל אחד מהם יש תפקיד ושליחות, "ולו אחד בהם", כדי להכניס בהם, בתוך הימים והשנים ובתוך העולם כולו, את "ה' אחד", כי "כל יומא ויומא עביד עבידתיה".

ואם קרה ח"ו והוא ביזבז רגע מחייו לשווא, מלמדת אותו התורה (ראה במאמר המפורסם דיבור-המתחיל "לא תהיה משכלה" תשי"ב) שאין זה רק שהוא היה יכול להתקדם ולא התקדם ("יער האט געקענט שטייגן און האט ניט געשטיגן") אלא שבזה הריהו מורד במלך מלכי המלכים הקב"ה, כחייל שקיבל משימה בטחונית חיונית ובמקום למלא אותה הוא הולך לו לשחק בקלפים.

לכל דבר ולכל פרט, אומרת התורה ליהודי, צריכה להיות תכלית ומטרה אמיתיים, ואסור לו בשום אופן לתת ליצריו לגרור אותו אחריהם למצב של שכרות, ללא תכלית וללא מטרה.

ולפתע, בהגיע יום חג הפורים הזה, "משתחררים כל המעצורים"?! האם עכשיו מותר כבר להשתולל ולהתהולל ללא מטרה, ולשכוח, ולו ליום אחד או אפילו לרגע אחד, על השליחות והתפקיד החיוניים כל כך, על הכוונה האלוקית?! הרי לפי כל הגיון פשוט הדבר לא ייתכן בשום אופן: אם אכן התורה היא כל כך אמיתית וה"מעצורים" שניתנו ליהודי על כל צעד ושעל הם כל כך חיוניים ונחוצים, איך אפשר להעלות על הדעת "לשכוח" מהם ליום אחד ואפילו לרגע אחד? כיצד ייתכן שדווקא זו הדרך שמצאה לנו התורה לחגוג את מופלתו של המן, בכך שננסה לנהוג באותו יום, לפחות בזעיר-אנפין, כמו שנוהג "המן" וכל ה"המנים" למיניהם?

אלא שדבר זה עצמו מוכיח שאכן לא מדובר כאן ח"ו על התהוללות של סכלות, ללא תכלית וללא מטרה, אלא ההיפך הוא הנכון. מדובר כאן על התרוממות לדרגא כה עילאית, שהיא למעלה אפילו מההנהגה הרגילה הנדרשת מיהודי על פי התורה, דבר שיסמל יותר מכל את הניצחון המוחלט על המן ועל כל סוגי ה"המניות" למיניהם (גם אם מנסים לשים עליהם מסווה של "הומאניות" ותרבות וקידמה).

"המן" התורן מנסה בדרך כלל להסיח דעתו של היהודי מן האמת האלוקית המוחלטת, על-ידי הפנייתו לאפיקים שבמבט ראשון נראים נוצצים ומושכים. "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות". אותה "שטות", המשנתית לפי התנאים והנסיבות, מנסה לגרור אחריה את

מוצלחת של "למדו תורה בני ברק" – היא ההתקשרות וההתמסרות המוחלטת ל"מרדכי היהודי", מילוי הוראותיו והמשימות שהטיל באופן של "לא ידע", למעלה מכל טעם ודעת ולמעלה מכל גדר וגבול.

רק כאשר יודעים בבירור לאן שייך ה"אני" שלי, ללא שום תנאים, ללא שום הגבלות וללא שום פשרות, ללא צורך ב"הסכמה" מן השכל והרגש האישיים שאכן כך צריך להיות, רק כאשר השייכות שלי ל"מרדכי היהודי" היא לא רק בגלל ש"מרדכי" הוא קדוש וטהור ויפה ואמיתי, "ברוך מרדכי", ולעומתו "המן" הוא ירע ורשע ומשוקץ ומתועב וכו', ככל השמות שקראו לו חכמינו ז"ל באמת, "ארור המן". רק כאשר העבודה ש"המן" הוא "ארור" ומרדכי הוא "ברוך" היא מוחלטת וחד משמעית "בעצם", ללא הסברים וללא שקלא וטריא, רק אז אפשר להיות בטוח כי אכן ניצחנו את המן.

שכן שייכות כזו המבוססת ובנויה רק על מה שאומר ומבין השכל והרגש שלי, עלולה ליפול ברשת ההטעיה שפורש לפני המן המחופש לצדיק תמים עובד ה', ואף למקושר ושליח ושפיץ חב"ד ודור השביעי וכו' וכו'. "המן" מסוגל אפילו לטפס על "עץ גבוה חמישים אמה", לדבר על "שער הנוי", על ה"עצם" המתגלה בשנת החמישים, שנת היובל לנשיאות (אף כי לאמיתו של דבר לשם אין לו שום שייכות, שהרי ה"אשר ניתן כתר מלכות בראשו" לא ניתן לאף אחד אלא רק למלך בלבד, אבל הוא מסוגל להתחפש ולצעוק "עצם" ולהראות את עצמו כן למי שרואה רק בשטחיות) ובשמו של ה"עצם" הוא עלול לעשות את שלו, לצוות על כולם לכרוע ולהשתחוות ל"עבודה שזרה לו", עבודה נעלית ביותר, ממש (כמעט) "עצם" שאין למעלה הימנו, אבל היא "זרה"

לתפקידנו ושליחותנו המיוחדים ברגע ושעה זו, להסיח את הדעת ח"ו מ"העבודה היחידה שנתרה – לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!"

רק כאשר נאמנים ל"מרדכי" בעצם, לא רק בגלל שהוא "ברוך"; ושוללים את "המן" בעצם, לא רק משום שהוא "ארור"; רק אז אפשר להיות בטוח כי אנו מ"אנשי משה" שרק הם יכולים לנצח את עמלק והמן לדורותיהם.

כ שבא מישהו וטוען: נכון אמנם שמוכרחת ההתקשרות והביטול המוחלט ל"מרדכי היהודי", לרבי מלך המשיח שליט"א; ונכון אמנם שחייבים להתמסר לגמרי למילוי ההוראה העכשווית, "לחיות עם משיח", שהכל, הכל ממש, יהיה מלא וחדור לגמרי עם משיח וגאולה; ונכון אמנם שנחוץ וחיוני "לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש" בקריאת "יחי אדוננו",

– אבל אין לצעוק זאת בקול גדול מדאי, שהדברים לא יהיו בולטים וניכרים כל כך; השלילה של כל "עבודה שזרה לו", ל"עבודה היחידה שנתרה", אינה חייבת להיות בוטה ונחרצת כל כך, שהרי רוצים אנו "לחיות בשלום עם כולם", ומתוך אהבה ואחדות אמיתיים, כידוע ומפורסם,

– שלכן הוא מצינ: "לא כדאי להיות מזוהה עם צד מסויים" באופן שה"ברוך מרדכי" וה"ארור המן" יהיו מודגשים כל כך. כדאי להיות "בין", באמצע, כדי שלא להרגיז אף אחד.

על כך אנו אומרים לו: עניינו של חג הפורים הוא "דלא ידע בין", לא להיות "פוסח על שני הסעיפים". נכון אמנם ואמיתי ומוכרח שתשרור אהבה ואחדות אמיתית עם כולם, גם עם מי שאינני מסכים כלל וכלל עם דעתו

ושיטתו והנהגתו, אבל בשום אופן לא לוותר לשם כך ח"ו על עקרונות ("שטחים תמורת שלום").

הדרך היחידה ליהודי היא דרכו של מרדכי היהודי, ש"לא יכרע ולא ישתחוה" לשום "עבודה שזרה לו". והוא מפגין זאת בגלוי בשער המלך, לעיני "כל עבדי המלך העומדים בשער המלך". גם כאשר הללו טוענים לפניו: "מדוע אתה עובר את מצוות המלך?!" הרי שהוא "לא קם ולא זע", לא זו בכי הוא זה ממקומו ומדרכו, ועוד זאת, "הגיד להם אשר הוא יהודי", המודה בכל התורה כולה וכופר בעבודה שזרה לו. דווקא דרך זו היא המביאה סוף סוף גם לשלום ואחדות אמיתיים עם כולם, שלום ואחדות המבוססים על תורה אחת שניתנה מה' אחד לעם אחד גם כאשר הוא "מפוזר ומפורד בין העמים", אחדות סביב הרבי מלך המשיח שליט"א, שרק היא אחדות אמיתית.

ובפרט בעמדנו "שלושים יום לפני החג", בימי ההכנה ליום הבהיר י"א ניסן, התחלת שנת המאה להולדת מלכנו משיחנו שליט"א, כאשר המשימה הראשית והעיקרית והיחידה היא "לפרסם לכל אנשי הדור" ולהביא את העולם כולו להתאחד סביב הרבי שליט"א, לקבל מלכותו, לציית להוראותיו ולשמעו לעצותיו ולהאמין ולראות בהתממשות נבואותיו, "עז הנבואה העיקרית, הנבואה – לא בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בוודאות" – ש"לאלתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא".

והעיקר, שהנהגה זו היא המביאה תיכף ומיד ממש את משאת נפשנו היחידה הכוללת הכל – התגלות מלכנו משיחנו שליט"א לעיני כל, בגאולה האמיתית והשלימה "נאו" ממש ממש – "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!".

יהיו נא דברי אלה כאלו הייתי מדבר עם כל אחד ואחד שי' ביחוד, כי הכל הולך אחרי הרגש הלב, הבלתי יודעת הגבלת זמן, ובלתי מכרת מחיצת מקום

בהמשך לפירסום אגרות הקודש של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע בגליונות הקודמים, ובעמדנו בימי הפורים שתוכנם אחדות ואהבת ישראל, מביאים אנו כמה אגרות בהם מעורר אודות האהבה והאחדות בקרב אנ"ש, מתוך אגרות קודש כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע חלק טז, שיצא לאור בימים אלה

ויאיל נא למסור פ"ש וברכה, לאמם, אחיו וב"ב כולם יעמדו על הברכה.
והנני ידידו הדו"ש ומברכם.

איש את רעהו יאהבו באהבה אמיתית

ב"ה, ד' י' אדר"ר, תרפ"ט

כבוד ידידי הנכבד והנעלה אי"א מוה"ר חיים שניאור זלמן שי' [קרמר, ניו יארק]

שלום וברכה!

בשמחה קראתי מכתבו המבשר ואומר כי ישבו יחדו בדירת ידידנו הרמד"ר [=הרב משה דובער ריבקיין] שי' בשמחה נעימה כראוי לאנ"ש שי', וידידנו הרש"ז שי' האוולין מצא נחת רוח גדול בנעימת דיבורם באהבה וחיבה. אשר האמת הוא, כי רק האמת והשלום והאחדות היא הכלי טהורה לברכת שמי שמים בגו"ר, וזה כל מבוקשי, אשר אנ"ש שי' ידעו להוקיר צור מחצבתם כי רוח זר של שנאה, קנאה ורכילות ח"ו לא יעבור ביניהם, וזאת היא בקשתי מאת כאו"א ביחוד ומאת כולם יחדו, אשר איש את רעהו יאהבו באהבה אמיתית, כי הלא אב אחד לכולנו, ובגלל זאת יתברכו ברוב טוב הם ביתם וזרעם יחיו, ועדת החסידים עלה יעלו בגו"ר לשמחת לבם כל יראי הוי' לומדי תורה ושומרי מצוה.

משלוח המצה לרוסיה

ב"ה, י"ב ניסן, תרפ"ט
ריגא

כבוד ידידי הנעלה והכי נכבד הרה"ג הנודע והמפורסם לשם תהלה ותפארת כו' וכו' וו"ח אי"א מוהר"ר שמעון שי' [לזרוב, לנינגרד]
שלום וברכה!

הודו לד' כי טוב על אשר זיכני להביא עזרה לאחינו יחיו, ובוזה הנני לברך בברכה משולשת את כל אלו אשר היו בעזורי להביא דבר הברכה במתנת אחים בסדר ומשטר הראוי.

העבודה והיגיעה שהי' בענין זה אין להעלות, כי באו דברי פלסטר, ודבות שונות, כמוכן בעיקר עלי, ואתי עמי על כל אלו שהם מגזע אנ"ש שי', תוכן הדבות

הלא ידועים המה, גם שרשם נודע הוא.

ולולי זאת הנה בעזרתו ית' הי' יכול להיות פי שנים, והו בעבר, וכן הוא על להבא, תדעו כי מכתבים מעופפים בלי הרף, כתובים בחכמת מוציאי דיבה, וערוכים בסגנונים שונים, ואין מקום אשר לא יגיע אליהם מלשינות ודברי שקר, הגיע מועד אשר יתגלה האמת לעין כל, ולהודיע דברים ברורים ואמיתים, ושיהיו הדברים האלו ממקומות אחרים, מאלו העומדים מן הצד אשר עדותם מתקבלת יותר, והשי"ת יהי בעזרכם בגו"ר.

אנא הגידו נא ברכתי לכל אלו ההולכים בתום ויושר, ותפצים באמת, וברכה מיוחדת לידידינו אנ"ש שי', וכל אוהבינו וידידינו יחיו, כי ימלא השי"ת משאלות לבב כל אחד ואחד בגו"ר לטובה ולברכה, והיה נא דברי אלה כאלו הייתי מדבר עם כל אחד ואחד שי' ביחוד, כי הכל הולך אחרי הרגש הלב, הבלתי יודעת הגבלת זמן, ובלתי מכרת מחיצת מקום, והשי"ת יסיר כל המניעות ועיכובים ויחד את לבבינו לעבדו ית' בלבב שלם, וטוב יהי לכל ישראל בגו"ר.
ידידו הדו"ש.

היסוד מוסד בתורת החסידות הוא האחדות והמשמעת ל"מי שגדול"

ב"ה, כ"ה ניסן, תרפ"ט

ריגא

שלום וברכה!

במענה על כתבו, השי"ת יחזק בריאות בתו ת' וישלח לה רפואה, ויעזר לו השי"ת אשר בניו ובנותיו יחיו ילכו בדרכי התורה והמצוה, ויהיו בריאים בגו"ר.

יש לי צער גדול מהנהגת אנ"ש שי' במחנם הט', דבר נודע ומפורסם מאז ומקדם קדמתה, אשר היסוד מוסד בתורת החסידות הוא האחדות והמשמעת ל"מי שגדול, והגדול באנ"ש הי' נחשב מי שמסור ונתון אל העסק בדא"ח שענינה עבודה שבלב, וכמפורסם אשר ידיעת החסידות הוא העוסק בתפלה ובירור מדותיו, וכמאמר אין חכם כבעל ניסיון.

ובענינו ראינו אשר בכמה וכמה קהלות גדולות מרובים באוכלסי אנ"ש, הנה היושבים בשורה ראשונה היו המלמדים או הבטלנים ממלאכתם ועוסקים בעבודה, ואף גם הלומדים והגבירים שהיו אז היו טפלים בטלים ונגררים אחרי דעתם של המלמדים, כי אז האיר האמת,

אשר חסיד הוא לא רק שם המושאל, או שם הגזע והתולדה בלבד, כי הי' שם תואר לפועל ועובד.

גם גבירים ובע"ב זכו לשם זה מפני עבודתם לפי ערך מהותם, ועל כולם היתה השפעת ההתקשרות, אשר כולם כאחד היו בטלים אל ההוראה מעילא לתתא, גם בעדה קטנה אשר הי' בה רק איזה אנשים מאנ"ש היתה האחדות והחיבה מצוי' ברגשי קירוב ואהבה גלוי', ובכל אשר עשו היתה דעתם ברורה ועל פי הרוב הצליחו, מה שהי' לתפארת ושם תהלה.

ובמחנם הט' יע"א הושבת הסדר והאחדים מאנ"ש שישנם אין להם שום סדר ומשטר, הכל אומרים דעות, וזה אומר בכה וזה אומר בכה, ועל כולם עלה קרח הנורא, חסידות אין לומדים ומענין התפלה באריכות אין גם עם מי לדבר, כל אחד פונה לדרכו, ונחלת אבות קדושים במחנם הט' עוובה במאד, באשמת העדר עבודה ופועל טוב.

מטבע האדם לחפש את האשמה בזולתו, ובודאי גם בענין זה יבקש את האשם, ודעתו (באהבת עצמו) יגיד לו כי מבלעדו הכל אשמים, או עוד יוסף לחשוב מחשבות אשר הלשינו עליו ועל אנ"ש שי', הנני להגיד לו ברור מילולי, כי לא יחפש אחרי נאשמים, ואל יתלה דבר בזולתו, רק יחפשנו בהתבוננות טובה במה שעבר עליו במשך שנים רבות וימצאנו בעצמו, ובאלו ההולכים בדרכם אשר בחרו בעצמם ותולים תרמילים באילנא דחייא היא תורת החסידות.

צערי גדול במאד, אשר עדה שלמה, ד' עליהם יחיו, שכחו צור מחצבתם, קויתי ואקוה אשר כולם כאחד ישלבו באחדות גמורה, מסביב . . . ללכת שלובי זרוע בדרכי תורה אור בקביעות זמנים ללימוד דא"ח ולהתועד בעתים קבועים, באהבה וחיבה יתירה כראוי לאנ"ש שי', אשר אז טוב יהי' להם בגו"ר, והשי"ת יפקח עיניהם להכיר את האמת הגמור, וישפיע להם שפעת חיים וברכה מרובה בגו"ר.
הדו"ש ומברכו.

אהבה וחיבה

והתאחדות גמורה של אנ"ש

ב"ה, ד' כ"ח ניסן, תרפ"ט

ריגא

שלום וברכה!

במענה על מכתבו מ"ב לחד"ז, הנה הי' לי לצער גדול, והאמת הגמור הוא אשר מצוה וחובה הוא על כל

אחד ואחד מאנ"ש שי' להשתדל בכל המיני השתדלות בהרבצת אהלי תורה, והעיקר להשגיח בטוב על הדרכת והנהגת החניכים שי' שיתפללו בטוב ולהשריש בלבותם אהבת ד' ויראתו ית', ובטח איזה שגיאה או איזה סיבה הביא לזה אשר . . דיבר עם ידידי שלא בסגנון הראוי כלל וכלל לאנ"ש שי'.

סגולת עטרת תפארת אשר אנ"ש שי' מעוטרים בה, כאמור ותפארת בנים אבותם (דכללות אנ"ש נחשבים כבנים להוד כ"ק אבותינו רבותינו הק' וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע), פארה והדרה בארתי אהבה וחיבה של ידידות והתאחדות גמורה, ואז ראויים המה אל ברכת שמים מעל בגו"ר.

הנני מקוה אשר בודאי ישתפרו באופן היותר טוב ומועיל בהרחבת אהלי תורה, אשר בזה צריכה להיות כל עבודתינו ויגיעתנו ביגיעת נפש וביגיעת בשר, ובוה נראה אור כי טוב בתוככי אחב"י בכל ארצות פזוריהם, יחיש השי"ת גאולתינו ופדות נפשנו.

ההשתדלות בשחרור

הרה"ח שמואל לויטין ממאפרו

האגרת נכתבה להרה"ג אברהם דובער כהנא—שפירא, רבה של קובנה

ב"ה [ניסן תרפ"ט].

שלום וברכה!

כאשר ידידי הרה"ג המפורסם מוהר"ר שמואל הלוי שי' לעזיטין שהי' רב בעיר רקשקי, ואח"כ בתחלת המלחמה נסע לפנים מדינת רוסיא, וכמשך עשרה שנים ישב בעיר כותאיס (גרוזיא), וסידר שם ת"ל ישיבה גדולה והעמיד תלמידים רבים לומדים ויראי אלקים, ובשנת תרפ"ד בערך העתיק מושבו לעיר נעוול, ושם נתקבצו איזה אברכים בני כ"ה ל' ומ' שנה, אשר למדו עניני הוראה.

כנודע אשר עפ"י חוקי מדינת רוסלאנד, הנה אלו שהם יותר מיי"ח שנה רשאים הם ללמוד גם בישיבה, ומכש"כ כאלו שהם יותר על כ"ב שנה ובפרט אברכים שי' בעלי משפחה שאין בזה גם חשש איסור, והיו יושבים ועוסקים בתורה, וכל דבר הקשה היו שואלים את הרה"ג רש"ל שי' הנ"ל.

והנה בתחלת חדש כסלו התעוררו בני היעווסעקציע ויעלילו על הרש"ל שי' הנ"ל אשר הוא עוסק בהרבצת תורה עם צעירים ויושב הוא במאסר קשה ר"ל בעיר

ועליקי-לוקי, בעונש קשה בשילוח לארץ גזרה, והוא חולה, ישלח לו השי"ת רפואה שלמה בקרוב ויגאלהו גאולה שלמה.

ובזה הנני בא אל כת"ר שליט"א בענין פקוח נפש, אשר יואיל נא כת"ר להתענין בזה למצוא מזור וישועה להרה"ג רש"ל שי' הנ"ל ע"י בקשות השרים הגבוהים שהם ישתדלו עבורו ויבקשו בעדו, כי ישלחוהו לליטא אל המקום אשר הי' רב תחלה בעיר ראקשיקי יע"א, ולא אפונה אשר כת"ר שליט"א יכול לפעול בזה בעזה"י לטובה ולברכה, ושמעתי את שמעו הטוב של הרה"ג ר' שמואל אבא שי' סניעג אשר בעזה"י רב כחו לפעול ולעשות לטובה ולברכה, ובבקשה להתיישב בדבר זה ולעשות בעזרתו ית' הצעדים הדרושים וחפץ הוי' בידם להצליח.

למותר לי להגיד אשר הענין דורש זריזות גדולה, והשתדלות נכונה בספירות הנכונות בעבודה גדולה, והשי"ת יהי' בעזרם שזכו במצוה רמה ונשאה הלזו.

לפנינו מענה של הרה"ג אברהם דובער כהנא—שפירא לכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נייע אודות ההשתדלות בשחרורו של הרי"ש לויטין ממאסרו

ב"ה יום ה' ח' ניסן תרפ"ט קאוונא

אל הו"ק הגה"צ שמסר נפשו על עמנו ותוה"ק כקש"ת מוהררי"י שניאורסאן שליט"א ולכל החוסים בצלו שלוי' ורב ברכה.

קבלתי מכתב הו"ק ע"ד הרב הנענה, ואחר חקרי בזה נודע שפקידות העיר דראק[שיק] כבר פנתה לשר הפנים בבקשה אודותו, וידידי הרה"ג סניעג נ"י ביקר למטרה זו את שר הפנים, והתוצאה הי' שהמדובר אינו נתין ליטאי ולכן א"א לפעול מכאן על מצבו שם. ו[עם] זאת הבטיח השר, שכשתמצא לו איזו אפשרות לעבור דרך אחר יתן לו הרשיון להשאר פה, כך הוא המצב, ואם יתחדש דבר - מה שרחוק לשער - לא אמנע מהודיע, והי' ירחם עמו ויחלצו מן המצר.

בברכת החג ואמירת שלוי' וברכה הנני המכבד ומוקיר ערכו ופעליו אברהם דובער כהנא שפירא

האחדות האהבה וההתקשרות

ב"ה [ג' אייר תרפ"ט],

אל ידידנו אנ"ש בעי"ת ליבאווע יע"א
ד' עליהם יחיו

שלום וברכה!

מאז האיר מאור ישראל סבא במאורי אור תורה ועבודה ע"י עבדי הוי' הוד כ"ק אבותינו רבותנו הק' זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע בכל דור ודור עדת החסידים היו הולכים שלובי זרוע בדרכי יושר ותום, באחדות גמורה, אל אותה המטרה הבהירה של תורה ועבודה המיוסדה עפ"י תורת החסידות.

עדת החסידים מעולם לא התחשבה עם הריבוי והמיעוט, וגם שנים בעיר ואחד במשפחה הרגיש את עצמו לענף מן האילן הגדול, ולאבר מהגוף החי בארחות חיי החסידים.

החסידות תלמדנו למצוא מעלת האדם, לייקר ולחבב את כל אחד מישראל, באהבה וחיבה יתירה, ולדרוש טובתו בגוף ובנפש, ומה גם לאלו ההולכים בנתיבה אחת בדרכי החסידות.

האחדות האהבה וההתקשרות שלשה אלה המה פתילי אור מאור החסידות המאירים אור בשמן התורה ואש העבודה בכירור וויכוח המדות.

פונה הנני אליכם ידידנו אנ"ש שי' אשר בעי"ת ליבוי יע"א אשר תתאספו יחד עם מורכם ורבכם ידידי תלמידנו הרה"ג הר"ר יעקב שי' [לבדא] וידידי תלמידנו הר"ר שמואל שי' [חסדן] שו"ב, בועידה לחשוב מחשבות על דבר צור מחצבתכם, וגזע שרשכם בשרשא ומקורא דכולא, לקבוע זמני לימוד דא"ח בחול ובש"ק, ובבחרכם בטוב באמת בארחי יושר ותום תזכו לאור זכות אבות קדושים אשר יאהיל עליכם ועל בינכם ועל כל אשר לכם וטוב יהי' לכם בגו"ר.

ידידכם עוז דו"ש מלונ"ח.

תרגום המאמר קנני החיים לגרוזינית

ב"ה, א' כ"ג אייר, תרפ"ט
ריגא

ידידי הנכבד והנעלה וו"ח אי"א מוהרש"ז שי'
[אלטשולר] שו"ב

שלום וברכה!

בוה הנני לבקשו אשר ישיג איש יודע ומלומד בשפה

הגרוזינית אשר יבין את המאמר היום הרת עולם (מאמר קנני החיים), ויוכל להעתיק אותו בלשון הגרוזינית בשפה ברורה, אשר יהי' בנקל לקרוא לפני איש פשוט (כלומר כלשון השגור בין הפשוטים ולא בשפה המהלכת בין החכמים, כי בכל שפה ישנה המדוייקת ביותר, ובה משתמשים רק החכמים, וישנו מה שהפשוטים משתמשים בו) למען אשר אפשר יהי' להדפיסו ולפרסמו, וגם זה יודיע לי איך נהוג אצלם הקריאה באותיות עברית או שצריכה להיות באותיות שלהם ממש, וישב לי תשובה בהקדם בוה.

חתונת בתו של אדמו"ר מאלכסנדר

ב"ה, ג' יו"ד סיון, תרפ"ט
ריגא

כ"ק אהובי ידידי הרב הצדיק המפורסם והנודע בכל מרחבי תבל וקצוי ארץ, לשם תהלה ותפארת בתוככי גאוני יעקב, נשיא ישראל והדרו, גזע תרשישים, כקש"ת מוהר"ר יצחק מנחם שליט"א [דנציגר, אדמו"ר מאלכסנדר]

אחד"ש כ"ק באהבה וחיבת הקדש!

בשמחה קבלתי מכתב כ"ק בבשורת שמחה של מצוה מכלולת בתם תי' עם ב"ג החתן המהולל ענף עץ אבות קדושי עליון, זי"ע, ומנקודת לבבי הנני לברך את כ"ק בברכת מזו"ט מזו"ט, ויתן השי"ת אשר החתונה תהי' בשעה טובה ומוצלחת, ויבנו בית בישראל לגאון ולתפארת, ויתברכו בדור ישרים יבורך, ועיני כ"ק יראו רוב נחת וגיל בכל זרעו וצאצאיו, בתורה וגדולה ובכל טוב, וימשיך כ"ק שליט"א בתפילתו שפעת חיים וברכה מרובה לכלל ישראל כי ירים השי"ת קרן התורה אחבי יחיו בכל מילי דמיטב מנפש ועד בשר.

ויקבל כ"ק החוה"ש כאוות נפשו הק' וכנפש הדו"ש כ"ק והמוקירו כערכו הנשא. באהבה הנני פב"ש לכבוד אחי כ"ק ידידי הרה"ג ומופלא בחסידות וי"ש שליט"א, ומברכו בברכת מזו"ט.

